

עאמר דרבאס

עאמר דרבאס

רון עמיר ועאמר דרבאס מצלמים מקום. מקום מפגש. רון עמיר עוקב אחרי הקמת החומה שבנו תושבי קסריה בינם לבין הישוב הערבי ג'אסר אל-זרקא ומצלם משפחות מג'אסר בחוף הים. עאמר דרבאס מצלם תחנת דלק בה עבד בירושלים. מצלמתו עוקבת אחרי ההתרחשויות ה"בנאליות" שמתקיימות במקום בו נפגשים לזמן קצר יהודים וערבים לתדלוק. הצילומים בתערוכה נראים במבט ראשון תמימים ומתעדים מקום באופן אינטימי, אסתטי ומצולם "טוב". במבט שאינו תמים נבחין בקונפליקטים מקומיים, במצב טעון שמתקיים כשיגרה בחברה הישראלית. רן ועאמר מצלמים מצב. הצילום שלהם אינו לוקח על עצמו מבט ביקורתי, הצילום מתעד.

אך מתחת לפני השטח ניכרת רגישות הבחנה ונקיטת עמדה. דרבאס מצלם בירושלים - עיר שהיא סמל לעיר- חומה. מקום שהוא לכאורה פתוח, נגיש ליהודים ולערבים. תחנת דלק שמכילה חומר דליק שמספיק גפרור אחד כדי להציתו.

דרבאס, מתעקב גם על צבעי התחנה במבט פורמליסטי שמבודד את פסי הסמון לצורות גרפיות נקיות מהקשרים, אבל הדגל הפלסטיני פורץ מהם אל התודעה.

המחוות הקטנות בין המתדלקים לנהגים שמצולמים מרחוק כמו בצילום בלשי מוסיפים לאווירה הטעונה.

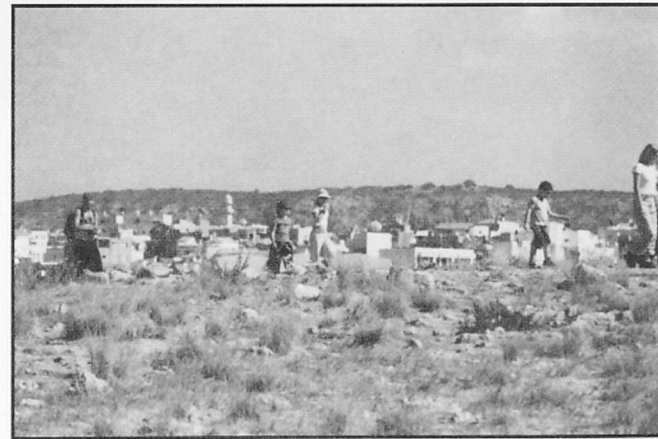
עמיר שמצלם מהחוף של קסריה - ג'אסר, מחדד בצילומיו את המאבק על פיסת האדמה שקרובה לים, ואת ההחלטה של תושבי קסריה "להגן על עצמם" מפני תושבי ג'אסר בחומת אדמה מטופחת ו"מקושטת" בצמחיה. החוף שבזמן אחר ובארץ אחרת יכול היה להיות פסטורלי, פתוח ורומנטי, מקום שמפרק מתחים, שמאפשר מנוחה והתפעמות מהיופי האינסופי של הטבע. מתגלה בצילום של עמיר כמקום טעון כאב, כזירת מאבק. כמו במשחק הילדות "ים-יבשה", נושר מן המשחק מי שאינו מצליח להגיב במהירות בבחירת הזירה.

קירות הגלריה הלבנים חושפים מצבים גבוליים, שתי נקודות מבט, מיקרוקוסמוס של המרחב הקיומי שלנו.

דורה דקל

רון עמיר

רון עמיר